

03 / 2023

KOSMOS

Tijdschrift over de geesteswetenschap van Martinus

**De judas-
mentaliteit**

**De wereld-
verlosser en
Judas in het
dodenrijk**

**Wie is dan
Judas?**

**Symbool 7 en
symbool 88**

Inhoud

De judasmentaliteit **3**

De wereldverlosser en Judas in het dodenrijk **9**

Wie is dan Judas? **14**

Symboolnummer 7 en symboolnummer 88 **17**

Colofon

KOSMOS – Tijdschrift over de geesteswetenschap van Martinus

Versijnt 4 keer per jaar

Jaargang 50 – 03 / 2023

© 2023 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Een uitgave van

Stichting Martinus Centrum, Den Haag

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

www.martinus.dk/nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €22,50

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

IBAN: NL17 INGB 0002 6646 92

BIC: INGBNL2A

Redactie

Andreas Stroobant, Den Haag

Layout

Jan de With, Asperen

Druk

Happy Copy, Kopieer- & Printservice, Den Haag

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

Informatie over het werk van Martinus

Het tijdschrift KOSMOS wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn geesteswetenschappelijke analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: het Derde Testament. Het werd geschreven voor

mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

De judasmentaliteit

Martinus

Omslag: De kus van Judas, Giotto (ca. 1267 – 1337), fresco (200 x 185 cm) – 1304-06, Cappella degli Scrovegni (Arena-kapel), Padua

Van Judas is een type mens gemaakt dat het verachtelijkste en gemeenste was dat je je kunt voorstellen

1. Judas was geen verrader, noch een schurk in absolute zin

Door de eeuwen heen is van Judas een type mens gemaakt dat het verachtelijkste en gemeenste was dat je je kunt voorstellen, een schurk die onder het voorwendsel een discipel van Christus te zijn de Wereldverlosser verraden heeft, hem zonder meer verkocht heeft, met andere woorden: hem overgeleverd heeft aan een kruisiging voor puur materieel gewin, voor de dertig zilverlingen die hij van de hogepriesters kreeg. Hierdoor heeft de christenheid zich in een groot bedrog verwickeld. Vanaf duizenden preekstoelen over de gehele wereld wordt Judas tot op de dag van vandaag veroordeeld als een schurk die een onvergeeflijke daad heeft verricht en wie eigenlijk niets anders te wachten stond dan zelfmoord en een eeuwige verdorpenis. En dat terwijl de waarheid is dat Judas in feite helemaal niet het type schurk of misdadiger is. Dat is helemaal niet het type mens dat in de vorm van Judas aan de mensheid gepresenteerd is. Judas was

Judas was geen verrader, noch een schurk

geen verrader, noch een schurk in absolute zin, daarvoor was hij veel te veel geïnteresseerd in de verlossing van de mensheid, in de leiding van de mensheid uit de duisternis naar het licht. Hoe had hij anders een discipel van Jezus kunnen worden. Denk je dat de Wereldverlosser geen mensenkennis had?

Denk je dat hij geen psychologisch inzicht had? Denk je niet dat hij wist met wie hij van doen had?

Als Judas een schurk was geweest, een bandiet in de zin waar de christelijke generaties hem voor aanzien, dan zou hij nooit een discipel van Jezus geworden zijn. Wat Judas in het verderf stortte, was niet in ware zin de aard van een bandiet die door zijn bekendheid met Jezus voordeel probeerde te behalen, en hem zelfs overleverde aan

dood en ondergang voor slechts dertig zilverlingen. Nee, het ging om iets heel anders. De bandietenraad, daar had hij werkelijk afstand van genomen. Dat was namelijk een voorwaarde om een discipel van de Wereldverlosser te kunnen worden. De overwinning van deze aard is de eerste overwinning op 'de wachters aan de drempel' en die is absoluut noodzakelijk om mee te komen in het grote werk van de Wereldverlosser. Judas helde daarentegen te veel over naar de andere kant. Hij was een mens die een buitengewoon verlangen had om de mensen en vooral de Joden te verlossen van hun slavernij of van het Romeinse juk: de Romeinse bezetting van Palestina. Hij behoorde tot het type mens dat we vandaag de dag enthousiastelingen noemen, wezens die met zo'n geestdrift opgaan in hun zaak dat ze min of meer fanatici worden. In hun propaganda overschrijden ze het normale, wat betaamelijk is.

2. Judas wilde op Christus vooruitlopen

In feite was Judas zo enthousiast over de verkondiging en missie van Jezus dat hij helemaal niet kon wachten om die te demonstreren of te openbaren tot Jezus dat geschikt achtte. Hij had dus veel meer haast dan de Wereldverlosser zelf om de wereldverlossing te realiseren. Hij werd eigenlijk ongeduldig. Hij dacht niet onterecht dat Jezus veel te lief en geduldig was. Het zou veel te lang duren als anderen niet ingrepen. En hij voelde zich zeker genoeg van zichzelf om de zaken aan te pakken. Door te regelen dat de hogepriesters Jezus zouden arresteren, zouden ze eens zien wie Jezus was. Dan zouden ze zien dat hij de zoon van God was, een wezen dat je natuurlijk onmogelijk kon arresteren. Ze zouden bewusteloos of dood neervallen door hun hand te leggen op degene die uit de dood kon opwekken, die blinden kon laten zien, lammen kon laten lopen, de mensen van lepra en andere ziekten kon bevrijden. Als ze dan de grootheid van Jezus zouden beleven en hun eigen onmacht zouden constateren, zou de missie van Jezus zegevieren over de groten van deze wereld.

Door dit enthousiasme was Judas beziel. Het doel was immers goed genoeg, maar het was alleen de manier waarop dat bereikt moest worden, die was niet juist. Judas wilde op Jezus vooruit lopen. Hij wilde op Onze lieve Heer en daarmee op de gebeurtenissen vooruit lopen. Daardoor zou hij leren dat alleen God de dag en het uur voor het lot en de leiding van de mensheid bepaalt. Daartoe moest de wil van de Wereldverlosser in harmonie met Gods wil zijn. Daarom juist zei Jezus altijd: ‘Vader, niet mijn wil maar uw wil geschiede.’

3. De judasmentaliteit overheerst in alle religieuze bewegingen

Maar dat was niet het geval met Judas. Hier was het niet de wil van God maar de wil van Judas die moest geschieden. Als Judas zijn houding vormgegeven zou hebben in een gebed tot God – wat hij dus niet deed – zou dat zo geklonken hebben: ‘Vader, niet uw wil maar mijn wil geschiede.’ Dus het tegenovergestelde van wat de instelling van de Meester was. En die houding werd gevaarlijk voor Judas en ook voor alle latere ‘judassen’ in de christelijke wereld. Zijn er dan andere

‘Vader, niet uw wil maar mijn wil geschiede.’

wezens die binnen het christendom judassen werden? De judasmentaliteit heeft zich overal enorm verbreid. Wanneer alle religieuze sekten en gemeenschappen er zich op beroepen dat zij de verlossing van de wereld in handen hebben en dat de weg naar verlossing enkel en alleen via lidmaatschap van hun specifieke sekte of gemeenschap loopt, is men buiten Onze lieve Heer om gegaan. Wanneer men zich heeft kunnen veroorloven de vergeving der zonden tot een handelswaar te maken, is men ook buiten Onze lieve Heer om gegaan. Wanneer men mensen met de bedreiging van een eeuwige verdoemenis – een eeuwige hel – wil bekeren, gaat men in dat geval ook over tot regelingen die niet Gods wil, maar Judas’ wil zijn. Ja, is de judasmentaliteit niet dominant geworden binnen alle religieuze bewegingen van

Het verarad van Judas,
Gustave Doré (1832-1883)

nu? En zijn ze juist daarom niet allemaal zonder uitzondering aan het uitsterven? Zijn de Bergrede van Christus en de andere woorden die rechtstreeks door de Wereldverlosser zijn uitgesproken niet de ware weg naar verlossing, en geen dreiging met de hel? Niet oorlog, strijd of straf zijn het ware christendom. Deze regelingen zijn voorgebracht door judassen binnen het christendom. Dat zijn wezens voor wie de bekering en de verbetering van de mensen niet snel genoeg kon gaan. En dat leidt ertoe dat ze een kruisiging ensceneren. De gevolgen zijn dezelfde als de gevolgen die Judas voor de Wereldverlosser in gang gezet heeft. Kunnen we niet terugzien op heksenverbranding en in de ban doen als een 'kruisiging' die door de judasmentaliteit veroorzaakt is? Een mentaliteit die zo'n haast heeft dat zij helemaal geen tijd heeft voor vergeving of om de rechterwang toe te keren als zij op de linker geslagen wordt.

4. De judasgeleide mensheid is bezig zichzelf te vermoorden

En wat gebeurt er met judassen? Die zullen allemaal eindigen met

een zelfmoordmentaliteit. Is de judasgeleide mensheid vandaag de dag niet bezig zichzelf te vermoorden? Wanneer de mensen zich bekwamen in het vermoorden van mensen en deze mentaliteit allesoverschaduwend in de verbeteringen en schepping door de mensen is, dan is het de mensheid die de mensheid – dus zichzelf – vermoordt. Tegenwoordig willen de mensen heel graag een duurzame vrede, maar ze willen niet de weg gaan die de Wereldverlosser aangewezen heeft: namelijk dat je vrede in jezelf moet creëren. Vrede kun je onmogelijk voor anderen stichten door middel van oorlog, dictatuur en straf of verminking. Elke mens die in naam van Jezus oorlog voert, wraak uitoefent en straft met de overtuiging om vrede te stichten, is een judas en zal geestelijke zelfmoord gaan beleven.

Martinus sluit het manuscript af met de woorden:

Verklaar de verlossing in het dodenrijk. Hoe judassen hier gemakkelijker vrede kunnen vinden, terwijl echte bandieten daar geen vrede kunnen vinden, maar terug moeten om de gevolgen van hun eigen moorddadige gedrag te beleven of te ervaren. Verklaar hoe de judassen in het dodenrijk de Wereldverlosser ontmoeten en zijn stem horen: 'Ik ben gekomen om de verdoemden te vinden en te verlossen.' <<

Het manuscript was bedoeld voor een lezing die Martinus heeft gegeven in het Martinus Instituut op palmzondag 6 april 1952. Correctie en kopjes door Torben Hedegaard. Goedgekeurd door de Raad op 9 april 2020. Voor het eerst gepubliceerd in de Deens Kosmos nr. 1 2022 met als titel Judasmentaliteit, M0904.

Uit het boekje Pasen, hoofdstuk 9:

De Wereldverlosser en Judas in het dodenrijk

Martinus

De nacht is over Jeruzalem gevallen. De zon is al lang ondergegaan aan het einde van de eerste belangrijke Goede Vrijdag. Slechts een enkele ster werpt haar ijle schijnsel door een opening in de donkere wolken, die nog steeds boven Golgotha hangen. Daar treffen we de koning met de doornenkroon echter niet meer aan. Zijn lichtende geest vinden we nu terug in de ‘voorhof’ van zijn eigen rijk, dat wil zeggen een gebied dat direct aan de fysieke wereld grenst, een sfeer die alle levende wezens moeten passeren op hun weg van het fysieke naar het geeste-

lijke bestaan en van waaruit men zich onder speciale omstandigheden aan de fysieke wereld kan openbaren, en dus aan de achtergeblevenen op het fysieke vlak kan verschijnen. Hier, in deze sfeer, worden alle levende wezens na hun dood gereinigd, tijdelijk gezuiverd en voorbereid op hun aanstaande bezoek aan de hogere goddelijke sferen of werelden, die ze allen zonder uitzondering moeten beleven, voordat ze weer in de fysieke wereld incarneren. In dit goddelijke ‘voorvertrek’ van de hoogste ‘woningen’ in het ‘huis van de Vader’, treffen we de Wereldverlosser aan, zeer sterk in beslag genomen door het geven van informatie en het bieden van hulp aan geesten die daar vastzitten. In de sterke stralenglans van zijn liefde werden vele gefolterde zielen, die hier op aarde in het bevredigen van hun verwoestende en levensondermijnende materiële verlangens en ondeugden waren verdronken, voorlopig bevrijd en naar het rijk van de Vader gevoerd.

In dit schimmenrijk bevond zich een jonge zelfmoordenaar die vreselijk gekweld werd. Het was Judas, een van Jezus’ eigen discipelen, die in zijn geestdriftige ijver en ongeduld zijn Meester verkeerd had begrepen, hij had Jezus’ vijanden zelfs direct geholpen om hem gevangen te nemen en had met een kus de Wereldverlosser verraden. Toen dit echter gebeurd was en hij op een afstand het verloop van de gebeurtenissen had gevolgd en Jezus’ houding tegenover zijn beulen had gezien, vielen hem als het ware de schellen van de ogen. Voor de eerste keer ‘zag’ hij de ‘Wereldverlosser’. Het ‘zien’ van de ‘Wereldverlosser’ is echter hetzelfde als het zien van *de Heilige Geest*, en een

dergelijk verblindend beeld zien zonder zelf rein te zijn is gevaarlijk, want de reactie tussen de primitieve gedachtenenergie van het individu en de verheven kosmi-

In dit schimmenrijk bevond zich een jonge zelfmoordenaar die vreselijk gekweld werd. Het was Judas...

The Taking of Christ, 1602; Caravaggio (1571-1610); National Gallery of Ireland, Dublin

sche stralen of liefdesenergieën is dan veel te krachtig en kan soms, in het ergste geval, tot krankzinnigheid leiden, als zij voor de betrokken persoon al geen zelfmoord betekent. Wat Judas betreft gebeurde er dit: in de goddelijke stralen van *de Heilige Geest* zag hij zijn eigen geestelijke naaktheid en zag hij zijn onvolmaaktheid en lagere aard in zo'n scherp contrast tot zijn vroegere Meester, aan wiens martelaarschap hij zelf had meegewerkt, dat hij een afkeer van zichzelf kreeg en zichzelf zelfs begon te haten. Omdat hij niet in staat was om dit verschrikkelijke zelfbeeld kwijt te raken en evenmin de gevolgen van zijn verraad kon verhinderen, noch het lijden van Jezus kon verzachten – ja, hij had hem zelfs door zijn verraderlijke kus met een pantser van bewapend krijgsvolk, grofheid en brutoheid omringd – werd hij met wanhoop vervuld. Hij, die eerst elke dag in overvloed van de liefde en wijsheid van zijn Meester had kunnen genieten, had door zijn misstap

een onoverkomelijke kloof tussen zichzelf en zijn goddelijke weldoener geschapen. Tijdens het gehoon van de priesters en van de menigte, en omdat het gewapende krijgsvolk zijn verzoek om het kruis te mogen naderen ruw afwees, rijpte zijn laatste verschrikkelijke beslissing op het fysieke vlak. Wanhopig over het feit dat hij niet eens aan de voet van het kruis mocht komen bij de enige die zijn kwellingen kon verzachten, en niet neergebogen in het stof voor Jezus' aangezicht zijn berouw mocht uithuilen, noch om Jezus' vergiffenis en zegen mocht smeken, ging hij weg en benam zich van het leven. Daarmee ging echter zijn onsterfelijke geest over de drempel van de dood naar de 'voorhof' van het rijk van het licht, dezelfde voorhof waarheen ook Jezus' geest zich had begeven na de bevrijding uit zijn fysieke lichaam aan het kruis.

In deze voorhof of sfeer ontwaken alle wezens na hun fysieke dood. We treffen hen hier weer aan met dezelfde eigenschappen, dezelfde gedachtensoorten, dezelfde lijdens- en gelukservaringen waarmee ze onmiddellijk voor hun dood verbonden waren. Mensen met een zuiver geweten, met een bijzondere liefde voor hun medeschepselen en omgeving, ontwaken hier in dezelfde gelukkige toestand. Maar mensen met een slecht geweten, met zielenkwellingen en pessimisme ontwaken hier, belast met deze nog steeds werkzame factoren. Hier treffen we ook Judas aan, te midden van de allerongelukkigsten. Zijn oprechte berouw en verlangen naar vergeving, samen met al zijn andere kwellingen, zouden echter weldra door de onvermoeibare Meester worden opgemerkt.

Gevangen in de duistere pijniging van zijn geweten en van de grauwe neerslachtigheid van melancholie en verdriet, zonder het vooruitzicht ooit de vrede in zijn gemoed te kunnen herstellen, midden in een woestijn van ongelukkige zielen, staarde Judas over deze woestenij van wanhoop. Maar wat was dat? Plotseling verstarde zijn blik. Het was alsof hij in de verte een lichtpuntje ontwaarde. Het kwam steeds dichterbij. Het nam nu geweldige afmetingen aan en

men kon ten slotte zien dat het een enorm stralingsveld was, dat alle kanten uitgolfde. Een wonderbaarlijk en verrukkelijk gevoel, zoals hij nog nooit

Een wonderbaarlijk en verrukkelijk gevoel, zoals hij nog nooit eerder beleefd had, maakte zich van hem meester.

eerder beleefd had, maakte zich van hem meester. Hij merkte dat iets goddelijks, iets onuitsprekelijks naderbij kwam. Toen weerklonken, als de lichtbrengende morgenschemering van een zonsopgang, vibrerend door deze nacht zonder hoop voor de ongelukkige zielen, de woorden *‘Komt tot mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven.’*

Judas stond als vastgenageld aan zijn plaats. Dat was toch de stem van zijn Meester! Was het werkelijk mogelijk dat deze lichtgevende gestalte midden in deze reusachtige stralenkrans de handwerksman uit Nazareth was, de man die men op aarde voor een dwaas, een fanaticus, een valse profeet, een oproerkraaijer en een wetsovertreder had aangezien, kortom iemand die meer nog dan gewone rovers en moordenaars de doodstraf verdiende? Jazeker! Hier was geen vergissing mogelijk. De bekende gelaatstreken straalden met onuitsprekelijke klaarheid, ja, zelfs de handen kon Judas herkennen, maar deze droegen nu de tekenen van de kruisiging. Als een bliksemflits kwam de herinnering aan zijn eigen aandeel in het drama in hem boven. Opnieuw werd zijn gemoed verduisterd. En in het besef van zijn eigen onwaardigheid om in de nabijheid van zijn Meester te zijn, probeerde hij te vluchten. Maar het was al te laat. De Meester was al te dichtbij. Zijn liefde sneed elke poging om te vluchten, elke terugtocht, af. Het volgende ogenblik drukte de Wereldverlosser zijn ongelukkige discipel aan zijn borst. En door de ruimte klonk het: *‘Ik ben gekomen om de verlorenen te zoeken en te redden.’* <<

Wie is dan Judas?

Andreas Stroobant

Het hangt van de Bijbelvertaling af in welke bewoordingen de daad van Judas beschreven wordt. Het kan zijn dat Jezus ‘overgeleverd’ werd, of dat hij ‘verraden’ werd. Maar dat de gehele christelijke wereld het een schandalige daad vond is duidelijk.

Maar hoe is Judas te herkennen op alle fresco's, schilderijen en aan beeldhouwwerken? In de vroege

eeuwen van het christendom waren veel mensen analfabeet, en konden ze wel lezen en schrijven, dan was de Bijbel nog lang alleen in het Latijn voorhanden. De Bijbelverhalen werden het volk met behulp van beelden ingeprent.

En natuurlijk was het belangrijk om deze schurk te herkennen. Daarom is Judas op de volgende manieren in beeld gebracht.

afb. 1

Op afbeeldingen van het laatste avondmaal ontbreekt bij Judas vaak de aureool, die als teken van heiligheid of waardigheid bij Christus en de andere discipelen aangebracht is. (afbeelding 1)

Soms wordt Judas afgebeeld met rood haar. Rood is de kleur met de meeste symbolische betekenissen. Een ervan is gevaar: denk bijvoorbeeld aan een brandweerwagen. Ook zonde en vernietigend geweld worden vermeld.

Judas kan een gele mantel dragen. Hierover de volgende tekst uit: De wereld in kleur, van de Stichting Volkenkundige Collectie Nederland.

In Europa werd geel al in de middeleeuwen gebruikt ter waarschuwing voor gevaar. Wanneer in een stad de pest was uitgebroken, werd er een gele vlag uitgehangen. Nu wordt op schepen nog steeds een gele vlag gehesen, wanneer er aan boord een besmettelijke ziekte is uitgebroken. In het vlaggenalfabet staat een gele vlag voor de letter Q, wat in dit geval 'quarantaine' betekent. In diezelfde middeleeuwen was geel ook de kleur van de uitgestotenen en verraders. Prostituees, beulsknechten, huursoldaten en Joden waren verplicht geel te dragen om te laten zien wie ze waren. Geel werd echter ook in verband gebracht met haat en vijandschap, gierigheid, afgunst, egoïsme.

Wie kent niet de uitdrukking 'geel van nijd worden' of 'zich groen en geel ergeren'? Gezegden waarin de kleur geel met negatieve eigenschappen wordt geassocieerd. Geel is namelijk de kleur van gal en in die tijd geloofde men dat ergernis zijn oorsprong vond in de gal: te veel ergernis zou leiden tot een gele huid omdat de gal niet meer in het lichaam kon worden afgevoerd. Later in Nazi Duitsland werd ook de kleur geel gebruikt om de Joden te discrimineren: de nationaalsocialisten dwongen hen een gele davidster te dragen.

Volgens Herman Pleij, emeritus hoogleraar historische Nederlandse letterkunde, gespecialiseerd in middeleeuwse literatuur, kende iedereen in de middeleeuwen de symboliek.

En dan is er de geldbuidel met de dertig zilverlingen. Die houdt Judas angstvallig achter zich terwijl hij bij het avondmaal aanzit. In de Bijbel wordt beschreven: 'zij [de hogepriesters en oudsten] stelden hem [Judas] dertig zilverlingen ter hand. En van toen af zocht hij een goede

afb. 2

afb. 3

gelegenheid om Hem [Christus] over te leveren (Matth. 26:15-16). (afbeelding 2)

Tenslotte is er nog een lichame-
lijk kenmerk van joods zijn dat
aan Judas werd toegevoegd. De
voorstelling van zaken waarbij de
Joden en Judas in het bijzonder
de schuld kregen van de kruisiging
van Jezus, werd officieel met het
Concilie van Nicea in 325. Dit ken-
merk was de neus. (afbeelding 3) <<

afb. 3: Verraad en arrestatie van Christus,
Gaspard Isenmann (1462-1465).

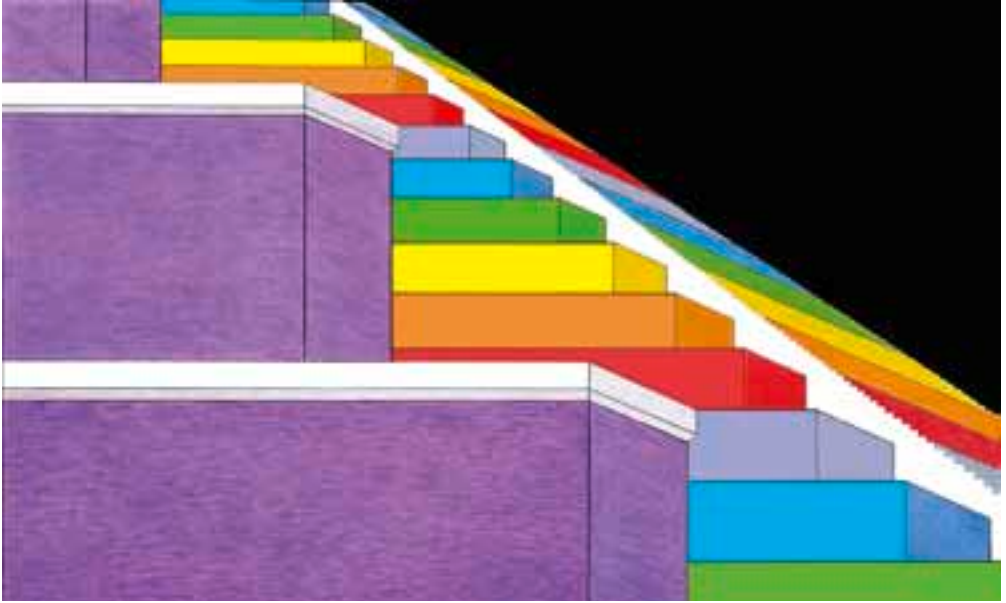
Symbool nummer 7 en symbool nummer 88

In Livets Bog I § 273 tot en met 277 wordt symbool nummer 7 behandeld. Het draagt de naam: **De organisatie van de wereldenergieën of de ontwikkelingstrap.**

Symbool nummer 7

Symbool nummer 7 stelt een trap voor met treden van verschillende grootten. De middelste rij treden hebben we al op het vorige symbool leren kennen als de weergave van de zes bestaansvlakken of rijken (plantenrijk, dierenrijk, ware mensenrijk, wijsheidsrijk, goddelijke wereld, zaligheidsrijk, *vert.*). Aan de kleuren zien we welke basisenergieën aan de rijken ten grondslag liggen en waarnaar ze genoemd zijn (rood, oranje, geel, groen, blauw, licht indigo, *vert.*). De ontwikkeling van de levende wezens van een lagere naar een hogere bestaansvorm wordt dus gesymboliseerd door deze treden, die de grote fundamentele basisstadia weergeven die alle levende wezens moeten doorlopen. We zien aan de kleuren dat de treden of stadia zich herhalen zodat iedere zevende trede dezelfde basisenergie weergeeft, met andere woorden: we komen na zes energiezones doorlopen te hebben dezelfde zone tegen. (...)

Als dat niet zo was:

© Martinus Institut 1981

Symbool nr. 7

*De organisatie van de wereldenergieën of de
ontwikkelingstrap*

Wezens die zich in het dierenrijk bevinden, zouden altijd dier moeten blijven en mensen zouden eeuwig mens moeten blijven, en dan zouden planten en mineralen ook nooit veranderen. Dat is echter het tegenovergestelde van wat in het bestaan een feit is. Hebben we onze geestelijke vermogens of kosmische zintuigen voldoende ontwikkeld, dan zullen we zien *dat de ontwikkeling van de wezens door een gedeelte van het plantenrijk naar een gedeelte van het dierenrijk loopt, om na een gedeelte van dit rijk doorlopen te hebben, verder te gaan naar het mensenrijk, enzovoort, totdat deze wezens een gedeelte van alle rijken doorlopen hebben. Dan gaan ze weer over naar het plantenrijk, maar doorlopen ze niet hetzelfde gedeelte als daarvoor, maar een nieuw en volmaakter gedeelte van dit rijk, en zo verder door alle rijken heen zoals daarvoor,*

maar steeds door nieuwe en volmaaktere gedeelten van elk rijk. (§273)

Links op het symbool zien we enkele grote, violette treden. Deze treden geven aan dat *de ontwikkeling ingedeeld kan worden in nog grotere en machtiger delen dan die welke we zojuist beschreven hebben. (...)*

Op het symbool zien we drie violette treden. De middelste vormt het deel waartoe wijzelf behoren. We zien dat dit bestaat uit een gedeelte van elk van de zes grote basisenergie-zones, dat als bijvoorbeeld ons plantenrijk, dierenrijk en ware mensenrijk beleefd wordt. De aardemens bevindt zich in het dierenrijk (de oranje kleur) van de middelste violette trede. *Voor de wezens binnen alle gedeelten van deze trede geldt dat ze allemaal, zonder uitzondering, onze medewezens zijn.* De onderste violette trede symboliseert het deel waarbinnen de levende wezens die onze organen en hun medewezens vormen zich ontwikkelen.

De bovenste violette trede symboliseert het ontwikkelingsgebied waarin de aarde zich als een levend wezen met haar medewezens bevindt en waar wij, binnen in het organisme van dit wezen, leven. (§274)

We zien dat rechts van de middelste rij treden op het symbool nog een trap met kleinere treden voorkomt. Deze is op het symbool getekend om aan te geven dat iedere afzonderlijke trede van de middelste trap uit talrijke treden of gedeelten bestaat. Dat wil dus weer zeggen dat de ontwikkeling van de wezens van de ene basisenergie-zone naar de andere alleen via talrijke zeer kleine treden of gedeelten kan plaatsvinden. Enkele van deze treden staan in het dagelijks leven min of meer bekend onder het begrip 'karaktertrede'. Omdat deze echter in zo'n groot aantal voorkomen dat het onoverkomelijk zou zijn om iedere trede te beschrijven, zijn alle karaktertreden die tot één trede binnen de basisenergie-zones (de middelste rij treden) behoren, in twaalf treden of gedeelten ingedeeld. Elk gedeelte heeft in Livets Bog de naam karakterzone gekregen. De totale wereldenergie in de vorm van de ontwikkelingstrap is de fundamentele onderlaag voor de 'levensweg'. (§276)

Zoals hier is geschetst kan de totale wereldenergie dus in de vorm van de ontwikkeling door drie grote realiteiten weergegeven worden: de spiraal-zones, de basisenergie-zones en de karakterzones. Hun onderlinge relatie zal in de vorm van de ontwikkelingstrap de fundamentele onderlaag vormen voor de weg naar het eeuwige licht, die we in het volgende symbool onder het begrip de 'levensweg' uitgebeeld hebben. (§277).

In deel 6 van *Het Eeuwige Wereldbeeld* staat een verklaring van symbool nummer 88. Het draagt de naam: **De juiste voorstelling van de naaste. De verschillende karaktertreden van de mensen.**

Citaat

Wanneer de mensen zich bekwamen in het vermoorden van mensen en deze mentaliteit allesoverschaduwend in de verbeteringen en schepping door de mensen is, dan is het de mensheid die de mensheid – dus zichzelf – vermoordt.

Martinus

Symbool nummer 88

1. Het symbool laat de verschillende stadia zien waarin de mensen verkeren. Sommige mensen zijn intellectueel, puur materialistisch intelligent (groene kleur), bij anderen ligt de nadruk meer op het gevoel (gele kleur) en sommigen zijn nog in hoge mate instinctwezens, bijvoorbeeld primitieve natuurmensen (rode kleur). Al deze mensen, met name die met meer gevoel en meer intelligentie, leven zij aan zij, het zijn de moderne cultuurmensen. Ze denken allemaal dat er maar één trede is en dat ze op dezelfde trede staan. Maar in werkelijkheid staan ze op verschillende treden. Wanneer iemand nu gelooft dat de anderen op dezelfde trede staan als hijzelf, kan hij kwade gedachten over hen krijgen, omdat zij handelen op de manier die bij hun eigen trede hoort. Maar zo moeten deze andere wezens natuurlijk handelen.

2. Het symbool laat de juiste voorstelling van de naaste zien. De mensen denken dat ze allemaal op dezelfde trede staan, maar in feite staan ze op verschillende treden. We moeten leren begrijpen dat de wezens qua mentaliteit verschillend zijn. Bij sommigen doet het gevoel (gele kleur) zich vooral gelden, bij anderen is het de intelligentie (groene kleur) of het instinct (rode kleur).

De gelovige wezens willen niets anders horen dan: als het in de Bijbel staat is het dus waar, ongeacht hoe onlogisch het ook mag zijn. Dit bewustzijn en dit geloof berusten op instinct dat nog onder een goddelijke sturing valt. Deze goddelijke macht leidde de primitieve wezens toen ze nog niet de begaafdheid hadden om zichzelf te kunnen handhaven. Een overblijfsel van deze toestand kan nog steeds aanwezig zijn in de religieuze mensen die sterk instinctmatig aan dogma's gebonden zijn. Het is duidelijk dat je dat deze mensen niet kwalijk kunt nemen. Zij moeten wel aan dogma's gebonden zijn. Het is dwaas om te denken

© Martinus Institut 1981

Symbol nr. 88

*De juiste voorstelling van de naaste. De
verschillende karaktertreden van de mensen*

dat je hen met macht en geweld kunt bekeren.

De ronde gele figuur symboliseert een gevoelsmens. Bij veel mensen speelt het gevoel een grote rol en zodoende dirigeert het gevoel hun gedrag. De ronde groene figuur symboliseert een wezen bij wie de nadruk op de intelligentie ligt. Het heeft niet echt gevoel en daarom wordt zijn gedrag anders. Op die manier zijn deze wezens uiterst verschillend en dat moeten ze wel zijn. Daarom heeft het geen zin om er kwaad over te worden dat ze zo zijn, want zo is het nu eenmaal. Je kunt net zo goed kwaad worden omdat de zon schijnt, omdat het regent of dat het dag of nacht is, want deze toestanden kun je niet veranderen. We moeten zo ver komen dat we accepteren dat mensen

zijn zoals ze zijn. Daar moeten we ons op instellen, net zoals we met de natuur doen. We moesten huizen bouwen om ons tegen het klimaat te weren en om het te overwinnen, en we moesten een heleboel andere dingen doen. Dat hebben we geleidelijk aan geleerd. Men kon het ver in de koude streken niet warm krijgen, en men kon geen winter maken in de tropische gebieden. We kunnen de natuur niet veranderen, dus moest de natuur de mensen veranderen, zodat ze huizen bouwden, kunstmatig warmte maakten, kleding, enzovoort maakten. En zo moeten we er ook aan wennen ons te beschermen tegen de mensen om ons heen, want zij kunnen niet anders zijn.

Dat is niet moeilijk als je het begrijpt, want dan word je voorzichtig en ga je speuren naar wat is dit voor iemand en wat is dat voor iemand, wat kan deze mens denken, wat kan hij begrijpen? Men begint expert te worden in het zich kunnen instellen op iedere individuele mens. Dan wordt het niet de explosie die ontstaat bij mensen die elkaar niet begrijpen; daar ontploft het bewustzijn immers. Wanneer we gaan begrijpen dat het zo is, ontstaan er geen explosies. Dan gaat iemand in zijn bewustzijn methoden ontwikkelen – gedachtensoorten en gebieden – waarmee hij zich kan wapenen en explosies bij andere mensen kan vermijden. Ik zou nooit op het idee komen om een zwaar gereformeerd persoon, een mormoon of een andere gelovige te gaan bekeren, dat doe ik echt niet. Een ieder mag beslist zijn eigen geloof en eigen voorstellingen hebben. Het belangrijkste is dat we goede vrienden kunnen zijn. Daar draait het om en dat is wat de geesteswetenschap de mensen wil leren.

Vele mensen zijn van mening dat de anderen anders zouden moeten zijn dan ze zijn. Deze toestand is het grote bijgeloof, de grote vergissing. We moeten altijd in gedachte houden dat de mens is zoals hij vandaag de dag moet zijn; hij kan niet anders zijn. Maar de mens wordt later anders. <<

De Achterkant

De mythe

De naam judasoor komt van de legende over de Bijbelse figuur Judas Iskariot. Deze paddenstoel was te zien op de vlier waaraan Judas zich had opgehangen nadat hij Jezus verraden had. De paddenstoel heeft de vorm van een oor en er werd gedacht dat de paddenstoel het oor van Judas was.

Auricularia auricula-judae (judasoor)

<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=1448464>

Klint 2023

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2023
van zondag 23 juli t/m vrijdag 4 augustus

Week 5: zo 23 juli - vr 28 juli – Is vrede mogelijk?

Week 6: zo 30 juli - vr 4 aug. – Je met je naaste en met God verbinden

Reserveren via tel. 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00 - 16.00 uur,
vrij 9.00 - 12.00 uur, of e-mail info@martinus.dk

